

Tema 4. Naturen i ett föränderligt landskap

FAKTABLAD N8. Storskarv (*Phalacrocorax carbo*)

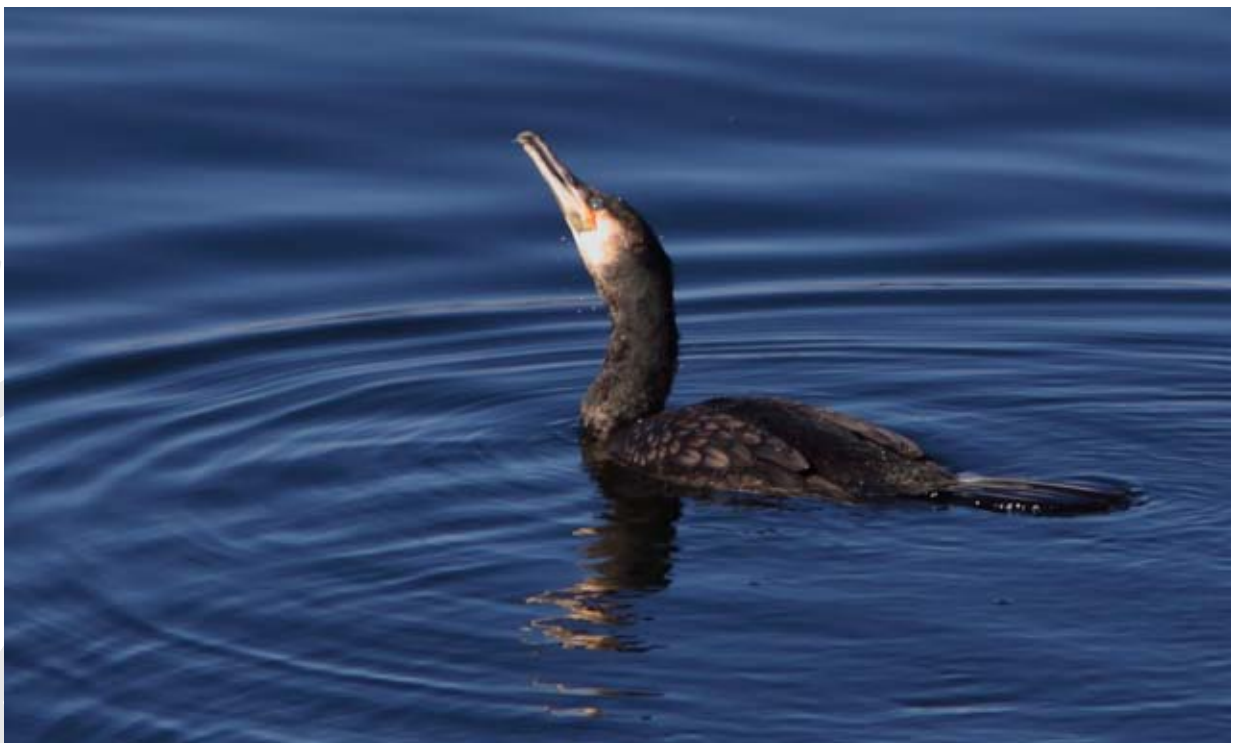
Skarvar hör till pelikanfågeln. Andra namn på skarven är havstjäder eller ålkråka.

Storskarven blir upp till en meter hög, den har mörk fjäderdräkt och lång stjärt och hals. Den långa näbben har en nedåtböjd krok i spetsen. I Östersjön häckar endast rasen mellanskarv (*P. carbo sinensis*). Den är en flyttfågel som tillbringar vintern i Mellan- och Sydeuropa även om några väljer att stanna kvar i södra Östersjön.

Skarven lever nästan uteslutande av fisk. Den fångar de fiskar som det finns mest av och som den lättast får tag på, och därför kan födan variera stort med årstid och plats. Generellt utgör mört, abborre, tånglake, storspigg, sill och gers huvuddelen av skarvens föda. Den sätter i sig omkring 500 gram fisk dagligen. Skarven är en skicklig dykare. Fiske i grupp är vanligt förekommande.

Storskarven häckar både på klippor och i träd i större eller mindre kolonier. Träd med skarvbon dör så småningom på grund av fåglarnas spillning. I mars-april lägger skarvhonan 3-4 blekt blågröna ägg som ruvas av bägge föräldrarna. Ungarna lämnar boet vid fyra veckors ålder, men kan flyga först en månad senare.

Skarvar har eventuellt häckat i Sverige på 900-talet. Under 1800-talet blev skarven troligen så häftigt förföljd att den utrotades. Cirka 40 år senare återkom skarven. Från slutet av 1980-talet och början av 1990-talet har skett en snabb ökning och spridning i södra och mellersta Sverige samt utmed delar av norrlandskusten. Populationen i Sverige har ökat från ungefär 340 skarvpar 1975 till omkring 45.000 par år 2006. Vid Finlands kust noterades den första häckningen år 1996 och nu består beståndet av långt över 10 000 par.

Skarv

Foto: Kurt Holmqvist

Foto: Kurt Holmqvist

Foto: Patricia Rodas/Dragos Alexandrescu